

За 20 років ми брали участь у концертах біля 800 разів

Розповідає керівник ансамблю «Адонія» Євген Сметанчук.

Ми всі одесити. Ансамбль створили як творчий експеримент у 1999 році. У складі п'ятеро людей, мали гітару, домру, баян, кларнет, був вокаліст. Зараз, у залежності від обсягу, у концерті бере участь чи мінімальний склад у чотири людини, чи, як було у Києві, біля двадцяти учасників. Це вже був камерний оркестр, виконували кантату Пеппера Чопліна «Отче наш» разом з хором міста Чорноморськ.

Це був унікальний проект. Ми зробили запис у професійній студії, записували з професійними музикантами, хормейстерами, диригентами. Аналогів такій роботі у нас в Україні у церкві ще немає. За двадцять років ми брали участь у концертах біля 800 разів.

Нам усім подобається музика, бажали зробити музичне служіння у церкві, щоб воно було радісним, прославляючим, натхненним. Виступили у себе у церкві, всім сподобалося. Перший творчий великий виступ був на пасторському конгресі у 2000 році у Миколаєві, де ми виступили з єврейською музичною програмою. Після цього нас почали запрошувати до різних міст України.

Чому народні інструменти?

Віримо, що це була задумка від Бога. Ніколи я не грав на народних інструментах, але раптом прийшла така незвична ідея. Запропонував у церкві друзям. Ми планували зіграти пару пісень, і все. Але, коли почали виступати, нас почали запрошувати на гастролі, і ми збільшили репертуар. Усі пісні у нас були ліричні, мелодійні. Вирішили додати єврейських та українських веселих пісень типа «Місце є дороге», включили авторські пісні «Слава не вечная», «В небесах, Прийди и пей». З цими піснями їздили по всій Україні, до Польщі, до Росії. У

2000 році нас запросили до Києва на програму Олександра Болотнікова, для євреїв. Програма йшла тривалий час, і наш виступ був у той день, коли була оголошена тема про розп'яття Христа, але ми цього не знали, тільки не могли збагнути, чому люди такі сумні. Ми виконали декілька веселих єврейських пісень. Їм сподобалося. У 2004 році їздили до Москви на міжнародний фестиваль, де стали лауреатами номінації «інструментальна музика».

Чому назвали ансамбль «Адонія»? Ви хотіли виконувати тільки єврейські пісні?

Біля року ми виступали без назви, але коли треба було їхати до Польщі, назва стала необхідною. Я відкрив «Симфонію», пальцем ткнув у текст, побачив слово Адонія, що в перекладі означає «Господь є мій господар». Учасники гурту підтримали.

Співали українською, російською, єврейською, англійською мовами, на латині.

У нашому репертуарі була класична програма. Ми виконували твори А.Вівальді, І.С.Баха, М.Скорика, В.Монті та інших. Для такої програми запрошували співачку з філармонії Ганну Слободянік, яка виконувала пісні класиків мовами оригіналу.

Ми записали сім альбомів різних музичних напрямів.

Я маю власну студію, тому ми записували альбоми. Перший записали у 2000 році, потім у 2002, 2004, 2007, 2010 роках. На телеканалі «Надія», ми записали біля 20 пісень і інструментальних творів. Останньою записали у цьому році кантату Пеппера Чопліна «Отче наш» разом з хором міста Чорноморськ.

Велику кількість аранжувань роблю я, деякі робив Владислав Нікулін та Хоель Бенджамін Леон з Еквадору, деякі брали з академічного репертуару Одеської музичної академії. Виконували авторські пісні Ірини Лисенко, Альони Сорокіної, Олени Вінниченко, деякі пісні були з церков інших конфесій. У

чотирьох наших альбомах більш ніж 15 авторських пісень, це «Слава не вечная» Олени Вінниченко, «В небесах» та «Приди и пей» Альони Сорокіної. В останній час з авторською програмою Аліни Онуфрійчук ми виступили у п'яти містах України.

У свій ютуб-канал виклали майже весь наш репертуар.

Розкажіть про музичні інструменти, які використовуєте у служінні.

Спочатку у нас були гітара, домбра, баян і кларнет. Перед поїздкою до Польщі у нас з'явився контрабас-домра. Існує балалайка-контрабас, бандура-контрабас, багато контрабасів. А це українська домра. У російській домри три струни, а в українській чотири.

Хотіли придбати контрабас, але не змогли знайти. Одного разу нам сказали, що десь є старі інструменти. Ми з Костянтином Тупчієнком, гітаристом і кларнетистом гурту, пішли шукати. Колись це був Палац культури, зараз там банк, охоронець нічого не знав, але запропонував звернутися до слюсаря. Нас повели до подвалу, де були інструменти, які вже почали розвалюватися. Ми знайшли цей контрабас-домру, купили за тридцять гривень. Віднесли до майстра-скрипаля, він зробив спеціальну оснастку, щоб відремонтувати корпус. Віддали до іншого майстра, той зробив гриф. Так одеські майстри поступово відремонтували нам інструмент. Він у нас уже двадцять років, унікальна річ.

У нас склад українського народного ансамблю: домра-прима, домра-тенор, домра-контрабас, балалайка та гітара, це всі необхідні інструменти для гурту такого типу. У нас працював флейтист, саксофоніст, кларнетисти, був віртуозний соліст на ксилофоні. Останній час солістом був Євген Жуков, домра-прима.

Як і хто допомагав вам у поїздках?

Підтримували Андрій Шамрай, Валерій Рябой, Ігор Шевченко, тодішній керівник Адвентистської церкви в Україні Володимир

Крупський, адміністрація Адвентистської церкви в Південній Україні. Ми працювали на одному ентузіазмі. Але професійний колектив треба підтримувати. Останній раз у квітні нам допомогла Олена Носова, керівник музичного служіння Адвентистської церкви в Україні, завдяки ній ми брали участь у концерті й запису кантати.

Десять років тому нас постійно запрошували виступати на євангельських програмах. Зараз таких програм немає. Останній раз запросили до Києва.

За двадцять років колектив змінювався, одні від'їздили, інші приходили. Музика у нас різнопланова, інструментальна. Такого ще не було, щоб соло грали на балалайці, соло на домрі, соло на бандурі, кларнеті, блок-флейті, на контрабасі, гітарі. Маємо дуже сильну інструментальну частину, такого немає в Україні в нашій церкві. Ми могли увесь концерт провести на самій інструментальній музиці. З нами виступали солісти філармонії, заслужені артисти, бо ми мали високий музичний рівень, бо майже всі ми професіонали.

З нами працював соліст філармонії Максим Крисань, викладач консерваторії, соліст національного оркестру «Наоні» Георгій Матвіїв, солістка філармонії Ганна Солободянік, Рут Діаз з Еквадору на той час студент музичної академії ім. А.В. Нежданової, викладач музичного училища Владислав Нікулін, соліст музичної комедії Григорій Ткаченко – багато музикантів. Співпраця з іноземцями для нас звичайне явище, зараз з нами співає Анесу Самуель Масанго із Зімбабве.

Був такий час, коли нас запрошували на весілля – три-чотири на місяць. Були на весіллях у Києві, Луцьку, Львові, Кишиневі. Один рік ми чотири рази грали весілля у Кишиневі. Маємо веселу святкову програму для таких подій.

Постійно граємо на служіннях у церкві. Два тижні тому провели концерт у санаторії для ветеранів війни «Салют».

